

Показанията на Дитер Вислицени пред Международния трибунал

www.thirdreich.boinaslava.net

Дитер Вислицени (роден през 1899 г. ("SS: Roll of Infamy" стр. 175) или 1911 ("Encyclopedia of the Third Reich" стр. 1054) - 1948) [SS-Sturmbannfuhrer ("SS: Roll of Infamy" стр. 175) или SS-Hauptsturmfuhrer ("Encyclopedia of the Third Reich" стр. 1054)] -- service, Reich Security Main Office Special Action Command "Eichmann" (RSHA Sonderinsatzkommando Eichmann) (арестуван от британските власти, екстрадиран в Чехословакия, съден от чехословашки съд за военни престъпления, обявен за виновен и осъден на смърт чрез обесване, екзекутиран в Пресбург (Братислава) на 27 февруари 1948 (Encyclopedia of the Third Reich стр. 1054) или юли 1948 (SS: Roll of Infamy стр. 175).

ПОЛКОВНИК ЕЙМЪН: Следващият свидетел, призован от обвинението е Дитер Вислицени.

Този свидетел ще бъде разпитан от подполковник Смит У. Брукхарт младши.

[Свидетелят Вислицени заема мястото си]

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Как се казвате?

ДИТЕР ВИСЛИЦЕНИ: Дитер Вислицени.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Ще повтаряте клетвата: "Заклевам се пред всемогъщия и всезнаещ Бог, че ще говоря чистата истина и няма да добавям или променям нищо". [Свидетелят повтаря клетвата]

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Моля говорете бавно и правете пауза между въпросите и отговорите.

ПОДПОЛКОВНИК СМИТ У. БРУКХАРТ МЛ. (Помощник-съветник на процеса от страна на САЩ): На колко сте години?

ВИСЛИЦЕНИ: На 34 години.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Къде сте роден?

ВИСЛИЦЕНИ: Роден съм в Регуловкен в Източна Прусия.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бяхте ли член на NSDAP?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, бях член на NSDAP.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: От коя година?

ВИСЛИЦЕНИ: Постъпих в NSDAP първо през 1931 г., после бях изключен от листата и отново бях приет окончателно през 1933 г.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бяхте ли член на SS?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, постъпих в SS през 1934 г.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бяхте ли член на Gestapo?

ВИСЛИЦЕНИ: През 1934 г. постъпих в SD.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: До какъв ранг достигнахте?

ВИСЛИЦЕНИ: През 1940 г. бях повишен в SS-Hauptsturmführer.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Познавате ли Адолф Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, познавам Айхман от 1934 г.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: При какви обстоятелства?

ВИСЛИЦЕНИ: Постъпихме в SD по едно и също време през 1934 г. До 1937 г. бяхме в едно и също отделение.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко добре познавахте Айхман лично?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами познавахме се един друг много добре, обръцахме се с личното "du," , а също познавах добре и семейството му.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какъв бе постът му?

ВИСЛИЦЕНИ: Айхман бе в RSHA, началник на секция в Amt IV, Gestapo.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Имате предвид Секция IV или подсекция и ако да – коя по-точно?

ВИСЛИЦЕНИ: Той командваше Секция IVA4. Този отдел имаше два подотдела: един за църквите и един за еврейските въпроси.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие сте имал преди схема, показваща позицията на подотдел IVA4b в RSHA.

ВИСЛИЦЕНИ: Да.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие ли направихте схемата?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, аз лично я направих.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ясно и точно ли описва организационната структура на отделът, занимаващ се с еврейския проблем?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, това бе приблизително персоналът на отдела в началото на 1944 г.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Позовавайки се на схемата и на списъка на личния състав, който е посочен по-надолу в документа, Вие познавахте ли се лично с всеки един от именуваните в списъка?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, аз познавах всеки от тях лично.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Каква бе особената задача на IVA4b в RSHA?

ВИСЛИЦЕНИ: Отделът IVA4b бе зает с еврейския въпрос за RSHA. Айхман имаше специални пълномощия от SS-Gruppenführer Мюлер, началникът на Amt IV и от началникът на Gestapo. Той бе отговорен за т.нар. решение на еврейския въпрос в Германия и окупираниите от нея държави.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Може ли да определите дали е имало определени периоди свързани с по активни действия срещу евреите?

ВИСЛИЦЕНИ: Да.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ще опишете ли пред трибунала приблизителните периоди и различните типове дейности?

ВИСЛИЦЕНИ: Да. До 1940 г., основната политика в секциите беше въпросът с евреите

да поутихне в Германия и в окупираните от Германия територии, за да се осъществи успешно, планираното изселване. Вторият етап, след 1940 г., беше концентрацията на всички евреи в Полша и другите окупирани от нас територии на изток, като цяло се състоеше в организирането на всички евреи в гета. Това продължи приблизително до 1942. Третия период бе т.нар. "Окончателно решение" на еврейския въпрос, това е планираното унищожение на еврейската раса; този период трае до октомври 1944 когато Химлер дава заповед да се спре унищожението.

[Направено е прекъсване]

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Кога за пръв път се свързахте със Секция IVA4 от RSNA?

ВИСЛИЦЕНИ: Беше през 1940 г. Трябаше да се срещна с Айхман...

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какъв бе постът ви?

ВИСЛИЦЕНИ: Айхман предложи да отида в Братислава като наблюдател по еврейския въпрос на словашкото правителство.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко време бяхте на посочения пост ?

ВИСЛИЦЕНИ: Бях в Братислава до пролетта на 1943 г. а след това година в Гърция и после от март 1944 г. до декември 1944 бях с Айхман в Унгария. През януари 1945 г. напуснах отдела на Айхман.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Във вашите официални отношения с IVA4, чувал ли сте някога директна заповед, която да нарежда изстреблението на евреите?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, за първи път чух подобна заповед от Айхман, през лятото на 1942 г..

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бихте ли споделили пред съда при какви обстоятелства и какво точно гласеше тази заповед?

ВИСЛИЦЕНИ: През пролетта на 1942 г., около 17 000 евреи бяха преместени от Словакия в Полша като работна ръка, според договорката с правителството на Словакия. Правителството на Словакия дори пожела и семействата на работниците също да бъдат изпратени в Полша. В началото Айхман отхвърли предложението. В края на април и началото на месец май 1942 г., Айхман ми заяви че от сега нататък преместването на цели семейства в Полша, също няма да е проблем. Самият той беше в Братислава през същия месец Май, където беше обсъдил ситуацията с компетентни членове на правителството на Словакия. Той се срещна с министър Мах, а после и с министър-председателя - професор Тука. В резултат на получената картбланш още около 35 000 евреи бяха преместени от Словакия в Полша. Все пак правителството на Словакия пожела тези евреи да бъдат третирани човечно и дори се опитваха да помагат на евреите давайки им възможност да приемат християнството. Министър-председателят Тука неведнъж ме викаше да го посещавам, като изразяваше желание делегация на словашкото правителство да бъде допусната в зоните, където трябваше да бъдат изпратени словашките евреи. Аз, естествено предадох молбата на Айхман, а словашкото правителство дори изпрати нота по този въпрос. Айхман им даде уклончив отговор.

После в края на юли и началото на Август, аз лично го посетих в Берлин, където го умолявах да даде разрешение на молбата на Словакия. Изтъкнах, че навън се носят слухове, как всички евреи в Полша са подложени на изстребване, а също и че дори Папата е застанал на страната на правителството на Словакия и че ако откажем подобно взаимодействие, сериозно бихме увредили реномето си, което всъщност е лицето на Германия пред света. Заради всички тези неща, го умолявах да разреши инспекцията.

След дълго спорове Айхман ми заяви, че подобна инспекция от страна на словашкото правителство в полските "гета", не би могла да бъде осъществена, въпреки всичко. В отговор на зададения от мен въпрос "Защо", той ми каза, че повечето от тези евреи вече не са сред живите. Тогава го попитах кой би могъл да издаде подобна заповед, на което той отвърна - Химлер. Аз не можех да повярвам, че подобна заповед съществува в действителност и за това го помолих да ми я покаже черно на бяло, той....

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Къде бяхте Вие по това време? Къде се намирахте по време на срещата си с Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Срещата се състоя в Берлин, Kurfürstenstrasse 116, в офиса на Айхман.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Продължете с отговора на предишния въпрос. Довършете разговора за обстоятелствата около заповедта.

ВИСЛИЦЕНИ: Айхман ми каза, че може да ми покаже документа на заповедта, ако това би облекчило съвестта ми. Взе малък куп документи от касата, прехвърли ги страница по страница и ми показа писмо от Химлер до шефа на Охранителната полиция (Chief of the Security Police) и the SD. Същината на писмото в общи линии гласеше следното: Фюрерът нареди да бъдат взети мерки за окончателното решение на проблема с евреите; Началникът на отдел охраняваща полиция и на SD, а също и Главният инспектор на концентрационните лагери бяха натоварени със задачата да доведат до успешен край т.нар. "окончателно решение". Всички евреи – мъже и жени, които бяха годни за работа трябваше да бъдат временно освободени от т.нар. "окончателно решение" и да бъдат въвлечени в работа за концентрационните лагери. Писмото беше лично подписано от самия Химлер. Аз просто нямаше как да не го позная и да не съм абсолютно сигурен в автентичността на подписа, тъй като подписът на Химлер ми беше добре познат. Аз....

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: До кого беше адресирана заповедта?

ВИСЛИЦЕНИ: До шефа на the Security Police и SD, или по-точно до офиса на шефа на the Security Police и SD.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Имаше ли и друг адрес на писмото?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, и до Инспектора на концентрационните лагери. Заповедта беше адресирана и до двата офиса.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Имаше ли заповедта някаква специфична класификация за сигурност?

ВИСЛИЦЕНИ: Беше класифицирана като "Секретно".

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Каква беше приблизителната дата на писмото?

ВИСЛИЦЕНИ: Заповедта беше от месец април, 1942 г..

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: От кого беше подписана?

ВИСЛИЦЕНИ: Беше подписана лично от Химлер.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: И Вие, лично имаше възможност да видите тази заповед в офиса на Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, Айхман ми показва документа и аз лично видях заповедта.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие, попитахте ли за значението на думите "окончателно решение", използвани в заповедта?

ВИСЛИЦЕНИ: Айхман започна да ми обяснява какво са имали предвид използвайки тези думи. Каза че, "окончателно решение" всъщност означава биологичното унищожение на еврейската раса в източните територии. Когато по-късно си говорехме на същата тема "окончателно решение" беше използвано като термин отново и отново.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие попитахте ли Айхман за правомощията, които му дава тази заповед?

ВИСЛИЦЕНИ: Айхман ми каза, че той лично от RSHA, е бил натоварен с изпълнението

на задачата. За тази цел той получаваше всички правомощия от the Chief of the Security Police, който от своя страна беше лично отговорен за изпълнение на заповедта.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие коментирахте ли някак неговите пълномощия?

ВИСЛИЦЕНИ: Да. На мен ми беше свършено ясно, че тази заповед обрича на смърт милиони хора. Тогава му казах : “Боже мой, нашите врагове никога не са имали възможността и не са вършили подобно нещо спрямо германския народ”, в отговор на което Айхман ми заяви да не ставам сантиментален; това беше заповед на фюрера и трябваше да бъде изпълнена.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Знаете ли, дали заповедта е продължила да бъде изпълнявана под ръководството на отдела на Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Да..

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: За колко дълго?

ВИСЛИЦЕНИ: Заповедта беше в сила до октомври 1944 г., когато Химлер издаде контра заповед, забраняваща изстреблението на евреи.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Кой беше отговорник на Reichssicherheitshauptamt по времето когато е била издадена заповедта?

ВИСЛИЦЕНИ: Трябва да е бил Хайдрих.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Продължи ли изпълнението на заповедта със същата сила и при управлението на Калтенбрунер?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, нямаше абсолютно никаква промяна в изпълнението и.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Дали случайно не знаете, колко време Kaltenbrunner се е познавал с Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: От различни изказвания на Айхман разбрах, че Айхман и Калтенбрунер се познават от дълго време. И двамата са от Linz, а когато Kaltenbrunner е повишен в Шеф на the Security Police, Айхман изразява голямо задоволство. По време на неговото назначение Айхман ми каза, че се познава лично с него много добре и, че Калтенбрунер познава много добре семейството на Айхман в Линц.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Айхман някога определял ли е приятелството си с него като полезно лично за самия него?

ВИСЛИЦЕНИ: Да много често е споменавал, че когато и да има сериозни проблеми винаги може да се обърне към Kaltenbrunner лично. Не му се налагаше да го търси за помощ често, защото отношенията му с неговия началник Gruppenführer Muller, бяха много добри.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие, присъствали ли сте лично на среща между Айхман и Kaltenbrunner?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, веднъж бях лично свидетел, когато Калтенбрунер много сърдечно поздрави Айхман. Това се случи през февруари 1945 г., в офиса на Айхман в Берлин. Kaltenbrunner идваше всеки ден на обяд на Kurfurstenstrasse 116, където началник отделите се срещаха за обедното хранене, беше при същия случай, когато видях как сърдечно Калтенбрунер поздрави Айхман и разпитваше за здравето на семейството на Айхман.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Във връзка с администрацията на неговия офис, знаете ли до каква степен Айхман предоставяше информация и търсеше одобрение на решенията си първо от Heydrich, а после и от Калтенбрунер?

ВИСЛИЦЕНИ: Установеният ред за предаване на информация от Айхман за

Калтенбрунер, минаваше през Gruppenführer Мюлер. До колкото знам, редовни доклади са били предавани от Айхман за Калтенбрунер, през определен интервал от време лично от Айхман. Знам също, че през лятото на 1944 г., той е изпратил и личен доклад до Калтенбрунер.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Имали ли сте възможност да разглеждате документацията в офиса на Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, често съм имал възможност да разглеждам документацията на Айхман в офиса му. Знам, че полагаше специална грижа за документите касаещи неговите специални задачи. Във всеки аспект, той беше доказан бюрократ, винаги водеше запис на разговорите, които е имал с началниците си. Пред мен винаги е посочвал, че за него най-важно е да бъде винаги покрит от по-горестоящите от него. Избягваше да поема отговорност за делата си и винаги можеше да се скрие зад висшестоящ, в случаите, когато се налагаше да понесе лична отговорност за действията си – в случая висшестоящите бяха Мюлер и Калтенбрунер.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Виждали ли сте някога копия от докладите на Айхман, през Мюлер, Калтенбрунер, до Химлер?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, разбира се. Из документацията на Айхман имаше много такива копия. Установеният канал за предаване на такава информация беше следният: Айхман имаше чернова изготвена или от специалист или от самия него, тази чернова той изпращаше до началника на отдела му Gruppenführer Мюлер. В повечето случаи, когато докладите бяха за пред Калтенбрунерили Химлер, Мюлер ги подписваше лично, но често се подписваше и Айхман. Когато докладите се подписваха от Мюлер, без никакви поправки те биваха връщани в офиса на Айхман където се изготвяше едно първо копие и едно копие с индиго. Първото копие се връщаше в офиса на Мюлер, за подпис, което после продължаваше до Калтенбрунер или до Химлер. Често, когато докладите бяха за Химлер, Калтенбрунер се подписваше. Аз лично съм виждал копия направени с индиго, носещи подписа на Калтенбрунер.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Сега да се върнем на въпроса за местата и държавите, за които Вие лично знаете за предприети мерки срещу евреите.

ВИСЛИЦЕНИ: Лично на мен са ми известни всички действия срещу евреите в Словакия. Знам пълните подробности за евакуацията на евреи в Гърция и най-вече в Унгария. Знам и за някои действия предприети в България и в Хърватска. Естествено съм чувал и за действията срещу евреи и в други държави, но за тях ми е било невъзможно да получа пълна информация.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ако разгледаме случая със Словакия, Вие вече посочихте 17,000 евреи, които са били избрани и изпратени от Словакия. Ще кажете ли пред Съда, какви още действия са извършени спрямо посочените словашки евреи?

ВИСЛИЦЕНИ: Аз, вече споменах, че тези първи 17,000 евреи по-късно бяха последвани от още 35,000 души, понякога заминаваха и цели семейства. През Август и началото на Септември 1942 г., беше сложен край на тези действия в Словакия. Причината за това беше, че много от евреите останали в Словакия, вече бяха под защитата и на Президента и на правителството и беше нужно да имат специално разрешение от тях, за да напускат страната. Подобно беше и обяснението, което дадох на словашкото правителство, което искаше да посети еврейските лагери в Полша. Състоянието на нещата остана така до Септември, 1944 г., от Август 1942 г. до Септември 1944 г., нито един еврейин не бе преместен извън Словакия. Около 25,000 – 30,000 евреи оцеляха в Словакия.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какво стана с първата група от 17,000 души?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами тези хора бяха изстребени, всички бяха насилствено въввлечени в работа за концентрационните лагери в Lublin и в Аушвиц.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие, как знаете това?

ВИСЛИЦЕНИ: Това ми е известно защото комендантът на Аушвиц – Hoess, ми беше споменал за това през 1944 г., на една среща в Унгария. Той ми каза, че по това време всичките 17,000 евреи са неговите най-добри работници в Аушвиц.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Как се казва комендантът на Аушвиц?

ВИСЛИЦЕНИ: Името му е Хьос.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какво се случи, с да кажем, приблизително 35-те хиляди души, от семействата на евреите, също изпратени като работници в Полша?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами те бяха третирани, според заповедта на Айхман, която той ми показа през 1942 г., онези, които бяха годни за работа – биваха оставяни живи, останалите биваха избивани.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Вие, как знаете това?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами знам това от Айхман, а също и от разговора ми с Hoess, в Унгария.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Каква част от тези хора останаха живи?

ВИСЛИЦЕНИ: В един разговор на Айхман с Hoess, на който присъствах и аз, Hoess каза, че приблизително от всички изпратени за работа, само около 25 – 30 процента са останали годни и са живи.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Известно ли Ви е, какво се е случило с останалите 25,000 евреи, останали в Словакия, след Септември 1944 г.?

ВИСЛИЦЕНИ: След отрищването на словашкото недоволство през пролетта на 1944 г., Hauptsturmfuehrer Brunner, един от асистентите на Айхман, беше изпратен в Словакия. Айхман отказа моята молба – лично да отида в Словакия. С помощта на Германската полиция и на словашката жандармерия, Brunner събра останалите евреи и ги транспортира в Аушвиц. Според мнение на Brunner, става въпрос за около 14,000 затворника. До колкото ми е известно малка група евреи, която остава в лагер в Szered, е преместена в Theresienstadt, през пролетта на 1945 г.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какво се случва с тази група от 25,000 евреи, които са депортирани от Словакия?

ВИСЛИЦЕНИ: Предполагам, че и с тях се е случило т.нар. “окончателно решение”, защото въпреки издадената заповед на Химлер, тя започна да се изпълнява няколко седмици по-късно.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Нека сега да разгледаме случилото се в Гърция, за което сте лично осведомен, бихте ли разказали на Съда всичко по хронологичен ред?

ВИСЛИЦЕНИ: През Януари, 1943 г., Айхман ми нареди да дойда в Берлин и ми каза, че продължавам в Салоника, за да разреша еврейския проблем, където в съдействие с германската военна администрация в Македония. Преди мен в Салоника е бил постоянният представител на Айхман - Sturmbannfuehrer Rolf Gunther. Отпътуването ми беше планирано за Февруари 1942 г. . В края на Януари, 1942 г., Айхман ми каза, че е избрал Hauptsturmfuehrer Brunner за отговорник на техническото изпълнение на задачите в Гърция, и че той ще ме придружи до Салоника. Brunner не ми беше подчинен, той работеше независимо. През февруари 1942 г., където се свързахме с военната администрация. Първото ни действие беше...

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: С кого от военната администрация взаимодействахте лично?

ВИСЛИЦЕНИ: Със съветника на администрацията Dr. Merten и с главнокомандващия на военната администрация и с командира на въоръжените сили в Салоника - Aegean Theater.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Споменахте за 1942 г., няколко пъти задълженията Ви в Гърция през -42 или през 1943 г. бяха?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами било е грешка всичко се случи през 1943 г..

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какви нареждания даде Dr. Merten и какви действия бяха предприети след заповедите му?

ВИСЛИЦЕНИ: Първата стъпка беше да бъдат евреите да бъдат концентрирани в крайните квартали на Салоника - става въпрос за около 50 000 евреи с испанско потомство. В началото на Март, след като ги бяхме концентрирали, пристигна телеграфно съобщение от Айхман, което нареждаше на Brunner незабавна евакуация на всички евреи от Салоника и Македония за Аушвиц. След като получихме заповедта аз и Brunner отидохме до военната администрация, от там не получихме никакви възражения, взехме необходимите мерки и евреите бяха евакуирани. Brunner ръководеше цялата операция до последния човек. Нужните за преместването на евреите влакове щяхме да получим от транспортното командване на Въроръжените сили. Всичко, което трябваше да направи Brunner беше да посочи необходимата бройка и точното време, за когато ни бяха необходими вагоните.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бяха ли задържани някои от еврейските работници по настояване на Dr. Merten или на военната администрация?

ВИСЛИЦЕНИ: Военната администрация пожела около 3,000 евреи да участват в работите по железопътната линия и точно толкова работници бяха отделени за работата. След като работите приключиха евреите бяха върнати на Brunner и като всички останали изпратени в Аушвиц. Работата по линията беше под командването на the Todt Organization.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко точно е броят на евреите задържани за работа в организацията "Todt"?

ВИСЛИЦЕНИ: От 3 до 4 хиляди души.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Имаше ли някакви болести или инфекции измежду евреите подготвени за транспортиране?

ВИСЛИЦЕНИ: В самия лагер нямаше особени случаи на заболяемост, но в определени квартали на града населени с евреи имаше остра заболяемост на Тиф и туберкулоза.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какви бяха взетите мерки по проблема с болестите, ако изобщо сте имали подобни разговори с Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: След като получихме телеграфно заповедта отнасяща се до евакуирането на евреите от Салоника, аз се свързах с Айхман по телефона и го информирах за инфекцията от Тиф. Той игнорира възраженията ми по въпроса и даде нареждане да продължи незабавната евакуация на евреите.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко общо евреи бяха събрани и депортирани от Гърция?

ВИСЛИЦЕНИ: Над 50 000 души. Мисля че, около 54 000 бяха депортирани общо от Салоника и от Македония.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: На какво се базира тази Ваша информация?

ВИСЛИЦЕНИ: Лично аз съм чел подробен доклад от Brunner до Айхман. Brunner напусна Салоника в края на май 1934 г.. Лично аз не бях там в периода от началото на Април до края на май 1943 г., за това цялата операция беше поета изцяло от Brunner.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко транспортни средства бяха използвани за транспортирането на евреите от Салоника?

ВИСЛИЦЕНИ: От 20 до 25 транспортни влака.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: А по колко души бяха превозвани във всеки влак?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами най-малко да са били по около 2 000 и по-точно 2 500.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Какви жп съоръжения бяха необходими за превозването им?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами използвахме запечатани, затворени вагони. На евреите бяха раздадени хранителни пакети, които щяха да им стигнат за около 10 дни и, които се състояха най-вече от хляб, маслини и като цяло – суха храна. Бяхме им осигурили също и вода и други хигиенни средства.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Кой осигури жп превозът?

ВИСЛИЦЕНИ: Транспортът беше осигурен от транспортното командване към въоръжените сили, т.е. колите и локомотивите. Храната ни беше осигурена от Военната администрация.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Каква точно беше връзката на подсекция (Subsection) 1VA4 с организирането на превоза, и кой в тази подсекция имаше пряка връзка с организацията на превоза?

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Подполковник Брукхарт, няма нужда да навлизате в темата с такива подробности.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ако Ваша чест, позволи точно този въпрос, който вярвам, има отношение към темата с въвличането на войската; ще се въздържа от останалите подробности.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Ами Вие вече загубихте доста време в описание на факта колко е точната бройка на концентрираните. Дали са били 60 000 души и колко точно са били задържани в организацията на the Todt Organization - всички тези детайли наистина не са необходими.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Много добре, Сър.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Това, което имам предвид е, че има нужда сам да определяте по своя лична преценка кои факти да представите пред съда, не знаем кои факти смятате да докажете тук.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ако Ваша чест позволи, този свидетел, както свидетелства, е достатъчно компетентен да разкрие пълна детайлна картина на ситуацията в Балканските страни. Не е наше желание да представяме повече доказателства по делото, но свидетелят определено може да очертае пълната история от Head Office of the Reichssicherheitshauptamt до полевите операции на "окончателното решение".

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Какво точно се стараете да докажете за тези 50 000 евреи?

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Че тяхното последно местоположение е в Аушвиц, според сведенията на свидетеля.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Ами най-добре е да преминем направо на въпроса, какво точно е станало с тях.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Да, Ваша чест.
[Обръща се към свидетеля] Каква беше дестинацията на тези евреи превозвани от Гърция?

ВИСЛИЦЕНИ: При всички положения – Аушвиц.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: И какви бяха последните разпореждания за евреите изпратени от Гърция в Аушвиц?

ВИСЛИЦЕНИ: Те без изключение бяха разпоредени за т.нар. "окончателно решение".

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: През времето на събиране на евреите, бяха ли те ангажирани в организирането на собствената си прехрана и съществуване?

ВИСЛИЦЕНИ: Не разбрах добре въпроса.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Подполковник Брукхарт, има ли значение дали всички те са били жертва на т.нар. "окончателно решение", което предполагам означава смърт?

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ваша чест, този свидетел ще даде показания, че 280 000 драхми са били депозирани в Гръцката национална банка за прехраната на тези хора и че по-късно тази сума е била оползотворена от германската военна администрация. Това е, което се надявах да докажа с този въпрос. [обръща се към свидетеля] Вярно ли е, че току-що казаното от мен е ваше твърдение?

ВИСЛИЦЕНИ: Да. Парите, които притежаваха евреите им бяха взети и вложени в обща сметка в банка в Гърция. След като евреите бяха евакуирани от Салоника, сметката се пое от Германската военна администрация. Става въпрос за около 280,000,00хил. драхми.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Когато казахте, че евреите транспортирани в Аушвиц са били подложени на т.нар. "окончателно решение", какво точно имахте предвид?

ВИСЛИЦЕНИ: Ами имам предвид онова, което Айхман ми е обяснявал като термин "окончателно решение", т.е. биологично изстребление. Доколкото мога да събера една цялостна картина от разговорите ни, това изстребление е било осъществявано в газови камери а трупите са били унищожавани в крематориуми.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ако Ваша чест позволи, свидетелят е готов да свидетелства за подобни действия в Унгария, където са били въввлечени около 500 000 евреи.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: В такъв случай може да продължите. Използвайте необходимата предпазливост, аз не мога да представя случая вместо вас.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Аз нямам желание да представям доказателства по делото, които взаимно се представят. (обръщайки се към свидетеля) Ако се върнем към случилото се в Унгария, бихте ли очертали накратко какво се случи там и каква беше вашата роля в случилото се?

ВИСЛИЦЕНИ: След нахлуването на германските войски в Унгария, Айхман беше лично там с голямото си командване. Със заповед подписана от шефа на охранителната полиция the Security Police аз бях назначен към командването на Айхман. Айхман започна действията си в Унгария в края на месец март 1944 г.. Той се свърза с членове на тогавашното унгарско правителство и поддържа връзка най-вече с генералните секретари - Ендре и Von Saky. Първите мерки, които взе Айхман беше сътрудничеството с представителите на правителството за концентрирането на унгарските евреи в специално подготвени за целта места. Става въпрос за териториите започващи от Рутения и Трансилвания. Концентрационните действия започнаха в средата на април 1944 г. В Рутения над 200 000 евреи пострадаха от това. Последствията от случващото се, бяха невъзможността да се предоставят храна и жилища и така в малките градове се оформиха провинциални общности където бяха настанени евреите. Айхман използва създалата се ситуация, за да предложи на унгарците тези евреи да бъдат транспортирани в Аушвиц и в други лагери. Той настоя, че подобна молба всъщност му е била поставена и от самото унгарско правителство, както и от самите му членове. Молбата беше поставена от главния секретар на щата Вон Баки. Евакуацията бе извършена под командването на унгарската полиция. Айхман ме назначи като офицер за връзка към подполковник Ferguson, на когото

унгарското министерство на вътрешните работи, беше възложило изпълнението на задачата. Евакуацията на евреи от Унгария започна през май 1944 г., като изпълнението беше на зони, първата от които – Ruthenia, после Transylvania, северна Унгария, южна и западна Унгария. До края на юни и Будапеща трябваше да бъде изчистена от евреите. Тази евакуация, обаче, не беше осъществена, защото временно-управляващият Horthy не даде разрешение. Като цяло операцията засегна около 450,000 евреи. Последва втора операция, която.....

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Преди да преминем нататък, бихте ли казали пред Съда, дали, ако изобщо, някога е създавана Einsatz група, която да работи по решаването на еврейския въпрос в Унгария?

ВИСЛИЦЕНИ: В началото на март 1944г. в Маутхаузен, близо до Линц беше създадена т.нар. Einsatzgruppe, състояща се от органи на държавната сигурност и SD. Лично Айхман оглавяваше "SonderEinsatz-Kommando", към която насочваше всички, които имаха някаква позиция в неговия отдел. Тази група за бързо реагиране - "SonderEinsatz-Kommando" беше сформирана и в Маутхаузен. Всички въпроси, касаещи личният състав се прехвърляха към тогавашният Standartenführer Dr. Geschke, лидер на Einsatzgruppe. По техническите въпроси Айхман беше подчинен само на шефа на държавна сигурност и на SD.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Във връзка с действията в Унгария, какво значи обозначението "Командване Айхман – група за специфични действия" [Special-Action Commando Eichmann]?

ВИСЛИЦЕНИ: Всички действия на Айхман в Унгария обхващаха изцяло еврейският въпрос.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Под чие командване беше организирана Special-Action Commando Eichmann групата на Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Както вече споменах по всички икономически въпроси и въпроси отнасящи се до личният състав, Айхман беше подчинен само на Standartenführer Dr. Geschke лидер на the Einsatzgruppe. По отношение на техническите въпроси той не можеше да дава заповеди на Айхман. Айхман даваше отчет директно на Берлин за всички специални действия, предприемани от него.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: На кого?

ВИСЛИЦЕНИ: За по-важните случаи най-често се обръщаше към Gruppenführer Müller, а иначе към шефа на Държавна сигурност и SD Kaltenbrunner.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: По времето когато са събирани евреите в Унгария, беше ли направена някаква връзка на Общата комисия по еврейските въпроси, отговаряща за разпределянето на евреи с Айхман или с негови представители?

ВИСЛИЦЕНИ: Общата комисия по еврейските въпроси, отговаряща за разпределянето на евреи се опита многократно да се свърже с Айхман, за да предотврати съдбата на евреите в Унгария. Лично аз установих този контакт с Айхман, защото исках да откроя някакъв начин да защитим тези половин милион евреи в Унгария от взетите вече мерки срещу тях. Общата комисия направи няколко конкретни предложения на Айхман, като в замяна пожела евреите да останат в Унгария. Предложенията бяха главно от финансово естество. Въпреки нежеланието си, Айхман реши да доведе въпроса с финансовите предложения до знанието на Химлер. Химлер, от своя страна повери понататъшните преговори на Standartenführer Becher. Standartenführer Becher, пък продължи преговорите с Dr. Kastner, делегат на J.D.C.. Но Айхман, беше решен от самото начало да провали нещата. Преди да имаше някакви конкретни резултати по случая, Айхман ни постави пред т.нар. fait accompli – свършен факт, и направи всичко възможно колкото се може повече евреи да транспортирани в Аушвиц.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Трябва ли да навлизаме във всички тези разговори и дискусии, не е ли възможно да ни доведете до завършените решения и резултати по въпроса?

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Свидетелят е склонен да бъде твърде многословен в показанията си. Така беше и в предварителните разпити. Ще се опитам.....

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Вие го разпитвате.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Да, Сър.
Бяха ли въввлечени пари при срещите на Айхман с Dr. Kastner?

ВИСЛИЦЕНИ: Да.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Колко?

ВИСЛИЦЕНИ: На първия разговор Dr. Kastner даде на Айхман около 3 милиона pengoes. До какви суми се е стигнало при по-нататъшните им разговори не знам точно.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: На кого точно Dr. Kastner даде парите и какво се случи с тях?

ВИСЛИЦЕНИ: Бяха дадени на Айхман, който ги предаде на финансовия си агент, а оттам бяха предадени на шефа на Държавна сигурност и SD в Унгария.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: А действията, които току-що описахте, в които около 450,000 хил. евреи са преместени от Унгария, бяха ли официално докладвани в Берлин?

ВИСЛИЦЕНИ: Да със заминаването на всеки вагон, Берлин беше уведомяван телеграфно. От време на време Айхман изпращаше и подробни доклади до RSHA и до шефа на Държавна сигурност.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Сега да поговорим за мерките взети срещу евреите останали в Будапеща, ако изобщо са били предприемани някакви действия.

ВИСЛИЦЕНИ: След като Szalasi пое управлението на правителството в Унгария....

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Подполковник Брукхарт, ами ние все още не сме чули какво се е случило с евреите от Унгария по-нататък, ако е било споменато съм го пропуснал.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Сега ще задам този въпрос, Ваша чест. [обръща се към свидетеля] Какво се случи с евреите, за които вече споменахте, че са около 450 000 хил.?

ВИСЛИЦЕНИ: Всички, без изключение бяха изпратени в Аушвиц и подложени на "окончателното решение".

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Искате да кажете избити?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, с изключение може би на 25 – 30 процента, които бяха оставени за работни нужди. Знам за това, както вече споменах, от един разговор по този въпрос между Hoess и Айхман в Будапеща.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Нека сега се върнем на въпроса за останалите в Будапеща евреи, какво се случи с тях?

ВИСЛИЦЕНИ: През периода октомври-ноември 1944 г., около 30 000 хиляди от тези евреи, може би няколко хиляди повече, бяха изпратени от Будапеща в Германия. Те щяха да бъдат използвани в строителните работи по югоизточната стена, укрепление близо до Виена. Повечето от тях бяха жени. Те трябваше да вървят от Будапеща до немската граница, около 200 километра пеша. Бяха организирани в пехотни формации и вървяха по маршрут специално изготвен за тях. Палатките и хранителните запаси бяха в изключително ограничено количество. Повечето от тях се разболяха и изгубиха сили. Айхман ми даде нареждания да поема командването над тези групи от немската граница и да ги доведе до Lower Danube Gauleitung, където да се започнат работи. Аз в повечето случаи съм отказвал да поема командването над такива групи, защото бяха

напълно изтощени и измършавели от болести. Айхман, обаче ме принуди да се заема с тези групи и дори ме заплаши, че ще се обърне към Химлер и ще ме изпрати в концентрационен лагер, ако продължа да му създавам политически усложнения. Точно поради тази причина, по-късно аз бях преместен от отдела на Айхман.

Голям брой от тези хора измряха в трудовите лагери по долното поречие на река Дунав, от изтощение и епидемии. Много малък процент от тях, може би около 12,000 хил., бяха изпратени във Виена и околностите и, а група от около 3,000 хил. бяха изпратени в Bergen-Belsen, а то там в Швейцария. Тези бяха евреите, които Германия освободи в резултат на преговорите с J.D.C..

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Ако съберем информацията, която имате вие от личен допир със събитията, за Гърция, Унгария и Словакия, колко горе-долу е броят на евреите пострадали от дейността на тайната полиция и SD?

ВИСЛИЦЕНИ: В Словакия, броят им е около 66,000, в Гърция около 64,000 а в Унгария повече от половин милион души.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: А относно Хърватска и България, за които имате някаква информация?

ВИСЛИЦЕНИ: По мое знание в България са около 8,000 души, а в Хърватска знам само за около 3,000 евреи, които бяха изпратени в Аушвиц през лятото на 1942 г., от Аграт.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Бяха ли свиквани срещи ма специалисти по еврейските въпроси от Amt IVA, и кои имена асоциирате най-често с подобни срещи, от хората които споменахме досега?

ВИСЛИЦЕНИ: Да, Айхман свикваше мащабни годишни срещи на всички експерти от Берлин. Най-често тези срещи се свикваха през Ноември. На тези срещи, всички онези, които работеха за Айхман и бяха разпределени в чужди държави, трябваше да докладват в всички предприети действия. През 1944 г., до колкото ми е известно, среща не се състоя, защото през Ноември 1944 г., Айхман беше все още в Унгария.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Във връзка с евреите, за които имате пълна информация, колко от тях бяха подложени на т.нар. окончателно решение, или по точно казано – избити?

ВИСЛИЦЕНИ: За мен е изключително трудно да определя точната бройка. Моите приблизителни пресмятания лежат основно върху информацията, която имам от един разговор между Айхман и Hoess във Виена, където беше казано че много малко от евреите, изпратени от Гърция в Аушвиц са били годни за работа. От словашките и унгарски евреи около 20 до 30 процента, са ставали за работа. Ето защо е много трудно за мен да посоча някакви приблизителни цифри.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Не Ви ли се е случвало да чуете някаква информация, по време на срещите ви с Айхман и другите специалисти по еврейските въпроси, за точната бройка на избитите евреи по тази програма?

ВИСЛИЦЕНИ: Лично Айхман винаги говореше за поне 4 милиона. Понякога дори казваше 5 милиона избити. Според моите лични наблюдения трябва да каже също че поне (най-малко), 4 милиона евреи са били подложени на "окончателното решение". Колко от тях реално оцеляват, аз лично не мога да отговоря.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Кога за последно видяхте Айхман?

ВИСЛИЦЕНИ: Последно видях Айхман някъде към края на февруари 1945 г., в Берлин. По това време той казваше, че ако загубим войната, той ще се самоубие.

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Не спомена ли нещо свързано с броят на избитите евреи?

ВИСЛИЦЕНИ: О, да, изрази се изключително цинично – каза че щял да подскача в гроба, защото фактът че 5 милиона му тежат на съвестта, не буди у него нищо друго

освен огромно удовлетворение (задоволство).

ПОДПОЛКОВНИК БРУКХАРТ: Свидетелят е свободен, да бъде разпитан от другите съветници.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Някой друг от Обвинението да желае да разпита свидетелят?

ГОСПОДИН Г. Д. РОБЪРТС (Главен съветник на Обединеното кралство): Аз нямам желание да задавам повече въпроси, Ваш а чест.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Съветският обвинител, може би има желание да зададе някой въпрос?

ПОЛКОВНИК ПОКРОВСКИ: В този момент, Съветският съюз, няма да зададе никакви въпроси.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: А, обвинителят от Франция, може би вие? [Няма отговор]

DR. SERVATIUS: [към свидетеля] Вие споменахте насилственото вербуване на евреи за работа и посочихте два случая – първият за евреите от Словакия, които са били завлечени в Аушвиц където които са били годни, са работели, по-късно говорихте за евреите, които са били завлечени от Унгария към югоизточната стена. Имате ли информация за това, дали пълномощният генерал Sauckel, който отговарял за разпределението на работната ръка е имал нещо общо със споменатите действия и дали е можел да постъпи по някакъв друг начин ако е имал общо с тези решения?

ВИСЛИЦЕНИ: Що се отнася до евреите от Словакия, отговарящият за разпределението на работната ръка генерал, няма нищо общо с тези действия. Това беше чисто вътрешна афера на инспектора на концентрационните лагери, който нае (с/д мен трябва да е в кавички "нае" б.пр.)тези евреи за личните си цели. Що се отнася до насилственото завличане на евреите до югоизточната стена, не мога да отговоря с пълна сигурност на въпроса. Не знам до каква степен, отговарящият по разпределението на работната ръка е имал пряк контрол/ръководел пряко действията по изграждането на стената. Евреите, които дойдоха от Унгария, за да участват в изграждането бяха върнати под контрола на Lower Danube Gauleitung.

DR. SERVATIUS: Нямам повече въпроси към свидетеля.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Някой друг?

HERR BABEL: (Към свидетеля) Вие споменахте мерките предприети от Тайната полиция и SD, говорихте за тези организации няколко пъти по време на показанията си. Това чисти официално споменаване ли беше, или от вашите показания трябва да си направим заключение, че Тайните служби (the SD), са участвали по някакъв начин?

ВИСЛИЦЕНИ: Споменатите действия бяха извършени от Amt IV тоест the Gestapo. Ако съм споменал шефа на Тайната полиция или на SD, то е било защото това е точното обозначение, не защото съм искал да споменавам SD като цяло.

HERR BABEL: Участваше ли тогава SD, по някакъв начин в действията срещу евреите, за които споменавате вие, и ако да, то 1) до каква степен и 2) по какъв начин?

ВИСЛИЦЕНИ: SD като организация не беше въввлечена. Някои от лидерите, включително и аз, които работехме с Айхман, идваха от SD; но бяха разпределени към Amt IV или Гестапо.

HERR BABEL: Останаха ли миналите членове на SS и SD, които по-късно стават активни в редиците на Гестапо, членове на същите организации или се запазиха изцяло като нови членове на Гестапо?

ВИСЛИЦЕНИ: Не, останаха като членове и на SD.

HERR BABEL: А бяха ли действащи членове или останаха изцяло под разпореждането

на Гестапо?

ВИСЛИЦЕНИ: Ние принадлежахме към Гестапо според продължителността на назначенията ни. Чисто и просто останахме под ведомостта на SD и за нас се грижеха като за членове от личния състав на SD. Заповедите си получавахме само и изцяло от Гестапо – от Amt IV.

HERR BABEL: В тази връзка, бих искал да задам още един въпрос. Възможно ли е непознат човек да успее да си проправи път сред лабиринта от отдели?

ВИСЛИЦЕНИ: Не, това беше практически невъзможно.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Има ли някой друг от защитата, който би желал да разпита свидетеля ? Полковник Амен Вие желаете ли, а може и подполковник Брукхарт да желае да разпита свидетеля отново?

ПОЛКОВНИК ЕЙМЪН: Нямаме повече въпроси, Ваша чест.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ: Много добре, и това ще свърши работа.
[Свидетелят напуска свидетелската скамейка]